

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymanek

4przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego w Chodzieży eksperta skarbowego Marka Troczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2021 r.

sprawy **B. F.**

oskarżonej z art. 56 § 1 i 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Chodzieży

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 50/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 428/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 50/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego polegająca na wymierzeniu oskarżonej B. F. za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 i 2 kks kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości stawki dziennej na kwotę 70 zł. Określona przez Sąd wysokość pojedynczej stawki dziennej na kwotę 70 zł znajduje się poniżej dolnej granicy dopuszczalnej przez ustawę Kodeks karny skarbowy albowiem w myśl przepisu art. 23 § 3 tej ustawy stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z zasadami wymiaru kar, wymierza się je w wysokościach przypadających na dzień orzekania, czyli w 2021 r. – minimalna stawka dzienna grzywny wynosi 92,33 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W zaskarżonym wyroku nie doszło do obrazy prawa materialnego, tj. art. 23 § 3 kks przy ustalaniu wysokości stawki dziennej, która nie jest określana wg najniższego wynagrodzenia w dniu orzekania przez sąd, lecz z daty popełnienia przypisanego oskarżonej czynu. Dokonując analizy przepisu art. 23 § 3 kks należy przypomnieć, że w brzmieniu poprzedzającym wejście w życie nowelizującej ten przepis z dniem 17 grudnia 2005 r. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 178, poz. 1479) podstawą określenia stawki dziennej rzeczywiście była wysokość najniższego miesięcznego</p>		

wynagrodzenia w czasie orzekania w pierwszej instancji. Obecnie, niezmiennie od dnia wejścia w życie wspomnianej noweli, niezależnie od wskazania na minimalne (a nie najniższe) wynagrodzenie, zrezygnowano z zastrzeżenia, że stawka dzienna grzywny ma być obliczana w oparciu o minimalne wynagrodzenie w dniu orzekania w pierwszej instancji. Nie ma podstaw by przyjmować, że intencją ustawodawcy było wskazanie na potrzebę określania wysokości stawki dziennej przy uwzględnieniu chwili orzekania w pierwszej instancji, jak i w instancji odwoławczej. Cel wskazanej zmiany z 2005 r. jest wyraźny i sprowadza się do uniezależnienia surowości grożącej oskarżonemu kary od tego, kiedy wydane zostaje orzeczenie. W konsekwencji zasadne jest przyjęcie, że punktem wyjścia dla określenia wysokości stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwa skarbowe (art. 23 § 3 kks) jest wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia przypisanego czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r., sygn. akt V KK 116/08, Lex nr 471625; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt II KK 259/11, Lex nr 1084720; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt V KK 93/18, Lex nr 2634167; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 14 maja 2020 r., sygn. akt V KK 581/19, Lex nr 3162724, Komentarz do art. 23 Kodeksu karnego skarbowego red. V. Konarska-Wrzosek, Lex). Nadto, krytykowane przez doktrynę, opisane wyżej, zastrzeżenie w art. 23 § 3 kks obowiązujące do 17 grudnia 2005 r. o określaniu wysokości stawki grzywny w oparciu o najniższe miesięczne wynagrodzenie w chwili orzekania w pierwszej instancji

skutkowało tym, że sprawca w chwili czynu nie mógł przewidzieć w jakich granicach będzie groziła mu kara za dany czyn, co naruszało zasadę nulla poena sine lege – (Nie ma kary bez ustawy- dop. i tłum. SO) - M. G., Wysokość stawki dziennej grzywny..., s. 62-63). Wskazanie to dodatkowo potwierdza, że punkt wyjścia limitujący dolną granicę stawki dziennej grzywny – orzekanej za przestępstwo skarbowe – stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu.

Mając na względzie przedstawione wyżej rozważania, Sąd Okręgowy nie mógł się zgodzić z apelującym, że w badanej sprawie doszło do obrazu prawa materialnego. Sąd Rejonowy całkowicie słusznie określając granice stawki dziennej grzywny za przestępstwo karnoskarbowe przypisane B. F. przyjął minimalne wynagrodzenie obowiązujące w 2016 r., a więc w dacie popełnienia czynu przez oskarżoną. Stawka dzienna nie może być niższa od 1/30 części minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej czterystukrotności tj. czterystu trzydziestych części minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z 10.10.2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 2177 ze zm.). Skoro to minimalne wynagrodzenie wynosiło w 2016 r. 1850 zł to faktycznie granice stawki dziennej grzywny za przypisane oskarżonej przestępstwo skarbowe kształtowały się od 61.66 zł do 24.664 zł. Wobec tego określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny wobec B. F. na kwotę 70 zł nie naruszało w żaden sposób art. 23 § 3 kks i mieściło

<p>się w granicach wyznaczonych wymienionym przepisem. Odnosząc się do postawionego zarzutu Sąd II instancji stwierdził, że oskarżyciel publiczny skarbowy wskazując na zasadność określenia wysokości jednostkowej stawki dziennej grzywny w oparciu o ustalone minimalne wynagrodzenie w 2021 r. czyli na czas orzekania przez Sąd nie przywołał żadnych rzeczowych argumentów potwierdzających zasadność jego stanowiska, ani nie podbudował swego stanowiska orzecznictwem czy poglądami doktryny. Zaprezentował odosobnione zdanie w tej materii, które jest sprzeczne z poglądami judykatury i uznanymi autorami komentarzy do Kodeksu karnego skarbowego przytoczonymi powyżej i w pełni aprobowanymi przez organ odwoławczy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary grzywny wymierzonej oskarżonej B. F. w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie za przypisane jej przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 i 2 kks kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednostkowej stawki dziennej na kwotę 100 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, wysokość stawki dziennej grzywny za przestępstwo</p>		

karnoskarbowe przypisane
 podsądnej została bezbłędnie
 określona przez Sąd Rejonowy,
 mieszcząc się w granicach
 wyznaczonych przepisem art. 23 § 3
 kks. Nie doszło więc do obrazy prawa
 materialnego, a w konsekwencji nie
 było powodów do ingerencji organu
 odwoławczego w treść zaskarżonego
 rozstrzygnięcia.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, uzasadniających zmianę bądź uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiąże o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk (znajdującym zastosowanie również w sprawach o przestępstwa karnoskarbowe z uwagi na treść art. 113 § 1 kks) w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponowi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Mając to na względzie, Sąd Okręgowy stosując się do powyższej reguły procesowej, z racji przegranej apelacji pochodzącej od oskarżyciela publicznego, kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak